

กลุ่มที่ 3 วิสาหกิจชุมชนกลุ่มทอผ้าไหม (เสื่อเก็บ) บ้านเมืองน้อย

เป็นกลุ่มผู้ผลิตผ้าไหมย้อมมะเกลือ วิสาหกิจชุมชนกลุ่มทอผ้าไหม(เสื่อเก็บ) บ้านเมืองน้อย บ้านเลขที่ 91 หมู่ 6 บ้านเมืองน้อย ตำบลเมืองหลวง อำเภอห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ ถือเป็นกลุ่มผู้ผลิตที่สืบทอดทักษะฝีมือจากภูมิปัญญาท้องถิ่นมาอย่างยาวนาน ซึ่งมีวิธีการย้อม โดยสังเขป คือ 1) เก็บลูกมะเกลือจากต้นโดยใช้มะเกลือแก่ (สีเขียวเข้ม) 2) จัดหาผ้าไหม ประมาณ 1 พับ 3) ต้มมะเกลือด้วยครกกระต๋อง (ครกมอญ) แบบใช้คนเหยียบ 2) ย้อมโดยหมักน้ำที่ได้จากการต้มมะเกลือในถังหมัก ซึ่งเป็นถังขนาดใหญ่ ร่วมกับเปลือกไม้ซึ่งเป็นชนิดเดียวกับที่ใช้ย้อมอวนผสมเกลือและน้ำ ใช้เวลา 1 วัน จะได้สีดำ ใช้ครูดักากใหญ่ๆ ขึ้น แขนผ้าทั้งพับลงในถังหมัก 1 คืน 4) ซัก โดยใช้ไม้ทุบกองผ้าที่วางกับพื้นที่สะอาด เพื่อเอาสิ่งสกปรกออก (กาก) และสีส่วนที่เกินออก จากนั้นยกขึ้นตาก โดยไม่ต้องบิด 4) ตาก ใช้คลี่ตากกับพื้น โดยต้องกลับผ้าทุกชั่วโมง ทั้งนี้ในการย้อมผ้าแต่ละผืนต้องย้อม 4 – 5 ครั้ง (ทำซ้ำทุกขบวนการตั้งแต่ ย้อม ซัก ตาก) เมื่อได้ผืนผ้าแล้วจึงนำไปใช้ในการตัดเย็บเป็นเสื่อ แล้วจึงนำไปปักเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการผลิตเสื่อเก็บ สำหรับการติดตามเพื่อทดลองพัฒนาผลิตภัณฑ์ในพื้นที่ มีดังนี้

การทอก่อนย้อม

อุปกรณ์ย้อม และสถานที่ย้อมผ้า

รูปที่ 4.43 การทอ ก่อนนำไปย้อมสีธรรมชาติ (ย้อมมะเกลือ)

การตากผ้าย้อมมะเกลือ

การปักแฉ่ว

รูปที่ 4.44 การแปรรูปเป็นเสื่อ การย้อม การตาก และปักหรือแฉ่วเป็นลายต่างๆ

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 1 เป็นการติดตามผลการทดลองพัฒนาผลิตภัณฑ์ตามแบบร่างแนวคิด ซึ่งเป็นแบบร่างที่ได้จากการระดมความคิดเบื้องต้นในการจัดอบรมช่วงวันที่ 2-3 กุมภาพันธ์ 2556 ณ ห้องประชุมคณะบริหารธุรกิจและการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ซึ่งได้มีการระดมความคิดเพื่อสร้างแบบร่าง สำหรับแบบผลิตภัณฑ์ที่กลุ่มวิสาหกิจชุมชน

กลุ่มทอผ้าไหม (เสื้อเก็บ) บ้านเมืองน้อย เลือกลงมาทดลองผลิตต้นแบบ คือ แบบกระเป่าถือสตรี จากการติดตามในพื้นที่พบว่า กลุ่มผู้ผลิตกำลังดำเนินการอยู่ในขั้นตอนของการทอผ้าไหมและเตรียมลูกมะเกลือสำหรับนำมาย้อม ในครั้งนี้ได้แนะนำถึงการเลือกสายปักที่เป็นเอกลักษณ์มาใช้ในการปักลงบนกระเป่า โดยเน้นให้เลือกสายที่มีความหมาย เช่น ลายตะขาบ มาปักตกแต่ง

การให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับการแปรรูปผลิตภัณฑ์

ผศ.ดร. นลินี ทองประเสริฐ (ผู้วิจัย) กับกลุ่มผู้ผลิตในพื้นที่

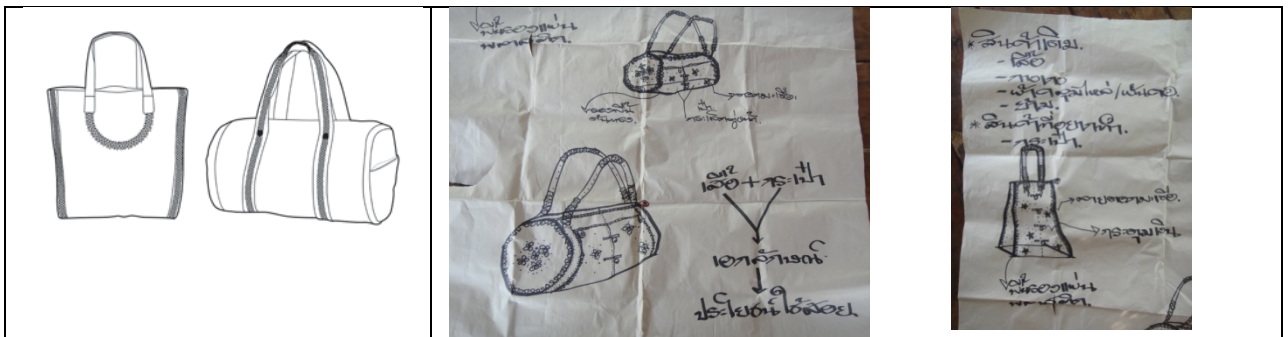
รูปที่ 4.45 การให้คำแนะนำปรึกษาและถ่ายทอดความรู้ ในพื้นที่ ครั้งที่ 1 เดือนกุมภาพันธ์ 2556

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 2 เป็นการติดตามการทดลองการผลิตผลิตภัณฑ์ต้นแบบ กระเป่าถือสตรี พบว่า ได้มีการขึ้นรูปทรงกระเป่าตามแบบแล้วจำนวน 2 ใบ และอยู่ในขั้นตอนของการเตรียมปักลายบนกระเป่า ในครั้งนี้ได้มีการให้คำแนะนำปรึกษาทั้งผลิตภัณฑ์เดิมและผลิตภัณฑ์ใหม่ โดยได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับผลิตภัณฑ์เดิมใน 3 ประเด็น คือ 1) ผลิตภัณฑ์เดิมที่เป็นเสื้อเก็บควรมีการผลิตให้มีขนาดมาตรฐาน ทั้งนี้ควรมีสัญลักษณ์บอกขนาดกำกับในแต่ละตัว เนื่องจากที่ผ่านมาเป็นการผลิตเสื้อขนาดเล็ก การจำหน่ายจึงได้ลูกค้าในวงจำกัด สำหรับปริมาณการผลิตในแต่ละขนาดควรมีการเก็บข้อมูลความต้องการของลูกค้าในแต่ละครั้ง 2) รูปแบบของเสื้อ ควรมีการปรับให้สอดคล้องกับลักษณะที่ลูกค้าต้องการ ทั้งนี้อาจต้องมีการเก็บข้อมูลขณะจำหน่ายสินค้า เช่น การวางตำแหน่งกระเป่า การเพิ่มกระเป่าขนาดเล็กสำหรับเก็บปากกา 3) สินค้าทุกชิ้นควรมีป้ายติด เพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อสั่งซื้อเพิ่มเติมของลูกค้า และเป็นการสร้างแบรนด์ให้กับสินค้า สำหรับผลิตภัณฑ์ใหม่ที่อยู่ระหว่างดำเนินการได้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมใน 2 ประเด็น คือ 1) รูปทรงของกระเป่ายังมีปัญหาในการคงรูป หากผลิตเพื่อการจำหน่ายต้องเสริมความแข็งแรงด้านในบริเวณหัวและท้ายกระเป่าเพื่อให้กระเป่าคงรูป 2) ลายที่จะใช้ในการปักต้องถอดแบบมาจากลายที่ใช้ปักเสื้อ แล้ววางแบบลงบนกระเป่า เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกของการใช้กระเป่าที่สะท้อนให้เห็นถึงศิลปะชาวส่วย (นำมาจากอัตลักษณ์การผลิตเสื้อเก็บ) ทั้งนี้จะได้ติดตามอีกครั้งหลังมีการดำเนินการ

รูปที่ 4.46 การติดตามผลการพัฒนาและให้คำแนะนำปรึกษาเพิ่มเติม ในการตัดเย็บ

รูปที่ 4.47 การให้คำแนะนำเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์เดิม

รูปที่ 4.49 การผลิตต้นแบบผลิตภัณฑ์เชิงนวัตกรรมจากผ้าย้อมมะเกลือ
ชั้นที่ 1 เป็นกระเป๋าทรงกระบอก ชั้นที่ 2 เป็นกระเป๋าทรงสี่เหลี่ยม

เส้นด้ายสีที่ปั่นแล้ว ก่อนนำไปใช้ปักบนผืนผ้า

การปักเชือกบนหน้าแข้ง

รูปที่ 4.50 อุปกรณ์ในการปัก และวิธีการปั่นเส้นเชือก

รูปที่ 4.51 ลายปักแนวที่กลุ่มผู้ผลิตถนัดและผลิตมานาน

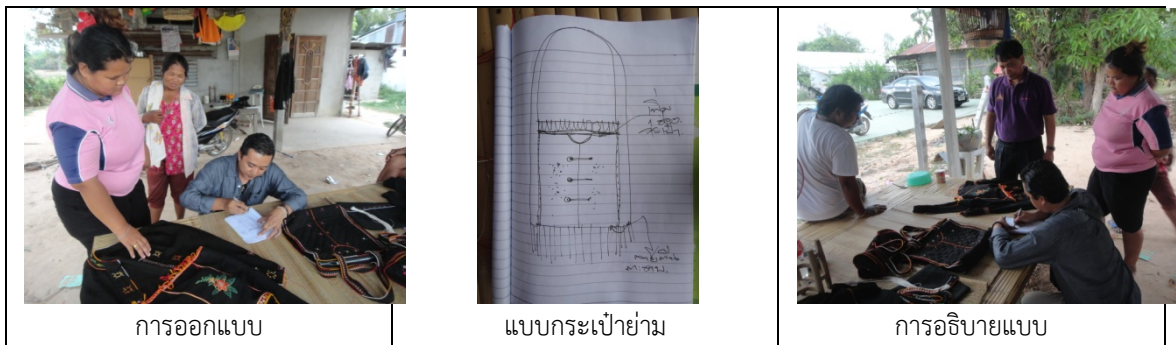
การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 3 เป็นการติดตามผลการกระเป่า พบว่า การปักไม่ถูกต้องตามแบบที่กำหนดใน 2 ประการ คือ 1) วางตำแหน่งลายปักผิดตำแหน่ง 2) ไม่ใช่ลายตามที่

กำหนดในแบบ ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าวเกิดจากความไม่เข้าใจในแบบของช่างปัก ส่งผลให้ลายปักบนกระเป๋าไม่สะท้อนให้เห็นถึงแบบเสื้อที่มีอัตลักษณ์เฉพาะ ดังนั้นจึงได้มีการให้คำแนะนำในการผลิตซ้ำอีกครั้ง

รูปที่ 4.52 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 4 เป็นการติดตามผลการแก้ไขงาน พบว่า ช่างยังอยู่ในระหว่างการแก้ไขงานปัก ซึ่งยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จ ในการนี้ ได้มีการให้คำแนะนำเพิ่มเติม และได้ออกแบบผลิตภัณฑ์เพิ่มอีก 1 รายการ เป็นแบบ กระเป๋าย่อม ใช้เทคนิคการปักโดยยึดแนวของการปักเสื้อเป็นหลัก

รูปที่ 4.53 การให้คำแนะนำปรึกษา และออกแบบผลิตภัณฑ์ กระเป๋าย่อม

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 5 เป็นการติดตามผลการผลิตต้นแบบและการแก้ไขลายปัก พบว่า กลุ่มยังมีปัญหาในการผลิตต้นแบบกระเป๋า ซึ่งในกระบวนการผลิตของกลุ่มได้แบ่งผู้ผลิตออกเป็น 3 ส่วน คือ ผู้ผลิตผืนผ้า ผู้ตัดเย็บและแปรรูป และผู้ปักลาย ดังนั้น ในกระบวนการผลิต หากติดขัดส่วนใดส่วนหนึ่งจะทำให้การผลิตติดขัดทันที ดังนั้น ผู้วิจัย จึงได้มีการปรึกษาร่วมกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และมีการให้คำแนะนำปรึกษาเพิ่มเติม ซึ่งสรุปแนวทางในการแก้ไขปัญหาการผลิต ดังนี้

- 1) ควรมีการทบทวนขั้นตอนการผลิตใหม่ เพื่อแก้ไขการผลิตในส่วนที่มักติดขัดไม่สามารถผลิตได้อย่างต่อเนื่อง
- 2) ควรสร้างระบบการเรียนรู้ทักษะฝีมือภายในกลุ่ม เนื่องจากผู้ที่มีทักษะฝีมือในการปักช่างมีจำนวนน้อย และมีความชำนาญแตกต่างกัน ทั้งนี้หากมีการจัดระบบให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันจะสามารถเพิ่มคุณภาพในการปักได้ และมีจำนวนผู้ชำนาญเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหางานช้าและต้องรอคิวเป็นเวลานาน

- 3) ขาดอุปกรณ์ในการตัดเย็บที่ทันสมัย ควรมีการจัดหาแหล่งทุนสนับสนุนในการจัดซื้อจักรเย็บผ้า

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 6 เป็นการติดตามผลการแปรรูปผลิตภัณฑ์ เพื่อสร้างรูปแบบกระเป๋าให้มีความหลากหลายรูปแบบยิ่งขึ้น พบว่า กลุ่มผู้ผลิตได้ผลิตกระเป๋ารูปแบบใหม่เพิ่มเติม ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามแนวคิดของผู้ผลิต ในการนี้ได้มีการแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับการตัดเย็บเพื่อให้กระเป๋ามีโครงสร้างที่แข็งแรง ส่วนรูปแบบการปกอาจมีการสร้างความหลากหลายตามความเหมาะสม ทั้งนี้ควรมีการเก็บข้อมูลจากลูกค้าเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาด้วย

รูปที่ 4.54 การพัฒนาผลิตภัณฑ์ของกลุ่มผู้ผลิต หลังการติดตามผลและแนะนำในการแก้ไขปรับปรุงแล้ว

บทสรุปในการพัฒนาผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชนกลุ่มทอผ้าไหม(เสื่อเก็บ) บ้านเมืองน้อย พบว่า จากเดิมที่เคยผลิตเฉพาะเสื่อเก็บหรือเสื่อย้อมมะเกลือปักแฉ่ว ตามรูปแบบของเสื่อชาวกุยที่สืบทอดกันมายาวนาน ได้มีการพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ชนิดอื่นเพื่อใช้ร่วมกับเสื่อชาวกุย ซึ่งในการพัฒนาได้ทดลองผลิตเป็นกระเป๋าแบบต่างๆ โดยลดการใช้ผ้าลง ทั้งนี้ในอนาคตอาจใช้ผ้าที่เหลือเศษจากการตัดเย็บเสื่อเก็บ ความโดดเด่นของผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาใหม่ ก็คือ การเลือกรูปแบบผลิตภัณฑ์กระเป๋าที่เรียบง่ายมาเป็นโครงสร้างในการผลิต จากนั้นจึงสร้างมูลค่าเพิ่มโดยออกแบบลายปักแฉ่วใหม่เพื่อการนำมาตกแต่ง จัดวางตำแหน่งลายปักที่น่าสนใจให้ดูสะดุดตา

กลุ่มที่ 4 วิสาหกิจชุมชนกลุ่มแม่บ้านทอผ้าและตัดเย็บชุมชน หมู่ 13

เป็นกลุ่มผู้ผลิตผ้าขาวม้า บ้านเลขที่ 15 หมู่ 13 บ้านหนองสนม ตำบลบัวงาม อำเภอดงหลวง จังหวัดอุบลราชธานี ถือเป็นกลุ่มที่มีการจัดตั้งไม่นาน เพราะตามบันทึกมีกาจดทะเบียนจัดตั้งในปี พ.ศ. 2551 และได้รับการบันทึกในฐานข้อมูลภูมิปัญญาปี พ.ศ. 2555 เป็น ภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่ควรอนุรักษ์ และส่งเสริม รวมทั้งผ่านการคัดสรรผลิตภัณฑ์ชุมชน ได้อยู่ในระดับ 5 ดาว ในปี พ.ศ. 2555 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้ผลิตเป็นกลุ่มที่มีความเข้มแข็งในการบริหารจัดการกลุ่ม และผลิตภัณฑ์ที่มีการผลิตจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ที่มาจากภูมิปัญญาท้องถิ่น หลังการจัดประชุมชี้แจงในกลุ่ม ผู้วิจัยและทีมงานผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ได้มีการติดตามผลการดำเนินงานในพื้นที่และช่วยให้คำแนะนำปรึกษาการะพัฒนาผลิตภัณฑ์ สามารถสรุปได้ดังนี้

กี่กระตุก

ผ้าขาวม้า ผลิตภัณฑ์ดั้งเดิม

รูปที่ 4.55 วิธีการผลิตและผลิตภัณฑ์แบบดั้งเดิม

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 1 เป็นการลงพื้นที่เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ จากเดิมที่กลุ่มผู้ผลิตเคยผลิตผ้าขาวม้าย้อมสีธรรมชาติ และเคยส่งร่วมคัดสรรผลิตภัณฑ์ จนได้ระดับ 5 ดาวในปี พ.ศ. 2555 ดังนั้นในการแนะนำเบื้องต้น จึงได้แนะนำในการนำผ้าเศษที่มีมากภายในกลุ่มมาใช้ในการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทของใช้ ซึ่งในการติดตามในพื้นที่ พบว่ามีผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าหลากหลายชนิดที่สามารถผลิตเพื่อการจำหน่ายเป็นของที่ระลึกได้

แปรรูปกระเป๋า จากเศษผ้า

การแปรรูปผลิตภัณฑ์จากเศษผ้า

ผ้าพันคอ ผ้าคลุมไหล่

รูปที่ 4.56 การให้คำแนะนำปรึกษาในการผลิตต้นแบบ ครั้งที่ 1

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 2 เป็นการนัดหมายจัดประชุมระดมความคิดเห็น เพื่อค้นหาแนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์เชิงสร้างสรรค์ ในการประชุมได้ข้อสรุปว่า ผลิตภัณฑ์เดิมที่เป็นผ้าขาวม้า แม้ว่าจะได้รับการยกย่องให้เป็นสินค้าระดับ 5 ดาว แต่ทางกลุ่มเห็นว่าผลิตภัณฑ์ผ้าขาวม้าเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีคู่แข่งทางการตลาดมาก และมีรูปแบบที่ไม่แตกต่างกันมาก อีกทั้งผ้าขาวม้าเป็นผ้าที่มีการใช้งานน้อยในวิถีสังคมเมือง ผ้าขาวม้าจึงไม่ใช่สินค้าที่มีความจำเป็นสำหรับคนทั่วไป ดังนั้น จึงมีความคิดเห็นว่าการพัฒนาเป็นผ้าผืนเพื่อให้ผู้บริโภคนำไปแปรรูปได้หลากหลายยิ่งขึ้น โดยในการพัฒนาควรเป็นการต่อยอดจากผลิตภัณฑ์เดิม อาจพิจารณาทดลองนำลายผ้ากาบบัวผ้าประจำจังหวัดอุบลราชธานี มาใช้ร่วมในการทอ อย่างไรก็ตามในการทดลองกลุ่มยังมีความปัญหาในการผลิต เนื่องจากสมาชิกในกลุ่มยังไม่เคยมีใครเคยทอผ้ากาบบัวมาก่อน ซึ่งในการพัฒนาครั้งต่อไปควรจัดหาผู้เชี่ยวชาญในการทอผ้ากาบบัวมาช่วยในการฝึกทอภาคปฏิบัติ

การจัดประชุมระดมความคิด
เพื่อค้นหาแนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์

รูปที่ 4.57 การให้คำแนะนำปรึกษาการย้อมสีธรรมชาติและการกำหนดโทนสี

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 3 เป็นการฝึกปฏิบัติการ ทอผ้ากบับ ในการฝึกภาคปฏิบัติครั้งนี้ได้เชิญ ประธานกลุ่มทอผ้ากบับบ้านคำขวาง อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานีพร้อมสมาชิกกลุ่มจำนวน 4 คนมาช่วยในการฝึกภาคปฏิบัตินับตั้งแต่ขั้นตอนการสีบิ้นหูกจนถึงขั้นตอนการทอ เนื่องจากกรรมวิธีการทอผ้ากบับไม่สามารถใช้ที่กระตุกตั้งที่เคยใช้ได้ ซึ่งต้องใช้ที่พื้นเมืองในการทอ หลังการฝึกภาคปฏิบัติได้มีการติดตามให้คำแนะนำซ้ำอีก 2 ครั้งจึงสามารถทอผ้ากบับได้

รูปที่ 4.58 การเตรียมเส้นฝ้ายเพื่อฝึกปฏิบัติการทอผ้าลายกบับ

รูปที่ 4.59 การเตรียมเส้นฝ้ายเพื่อฝึกปฏิบัติการทอผ้าลายกบับ (ต่อ)

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 4 เป็นการติดตามผลการฝึกทอผ้ากบับ และจัดเตรียมเส้นฝ้ายย้อมสีธรรมชาติสำหรับการทอ โดยพบว่า ผู้ผลิตสามารถทอผ้ากบับได้หลายคน โดย

ได้ฝึกทอผ้ากาบบัวได้หลายเมตร ส่วนการเตรียมเส้นฝ้ายได้มีการย้อมสีไว้แล้ว โดยสีที่ย้อมไว้ เช่น สีแสด จากดอกคำแสด(ภาษาถิ่นเรียกว่า หมากชาตรี) สีแดงออกน้ำตาลจากเปลือกประตู สีนํ้าตาลจากเปลือก กระจับปี่ สีดำจากลูกมะเกลือ และสีโอรสหรือแสดอ่อนจากเปลือกจั่วป่า ทั้งนี้ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับ วิธีการทอ วิธีการวางลายผ้ากาบบัวสลับกับลายผ้าขาม้า ซึ่งกลุ่มจะได้ทดลองเลือกเส้นฝ้ายที่ย้อมไว้ แล้วมาใช้ในการทอ

รูปที่ 4.60 เส้นฝ้ายสำหรับทอผ้าขาม้าร่วมกับลายกาบบัว

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 5 เป็นการติดตามผลการทอผ้าขาม้าลายกาบบัวจากสี่ธรรมชาติ พบว่า ผืนผ้ามีความสวยงาม ลายผ้าสามารถแปรรูปผลิตภัณฑ์ได้หลากหลายรูปแบบ แต่ยังมีปัญหาเกี่ยวกับหน้าผ้าที่ยังไม่เหมาะสม คือ หน้ากว้าง 85 เซนติเมตร ดังนั้น จึงแนะนำให้จัดหาพืมน้ำกว้าง 100 เซนติเมตรมาใช้ในการผลิตผ้าผืน นอกจากนี้หากมีสมาชิกที่มีทักษะในการเก็บขิดควรมีการแทรกลายขิดสลับเล็กน้อยจะทำให้ผ้ามีมูลค่าสูงขึ้น

รูปที่ 4.61 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ ผ้าขาม้าลายใหม่ ครั้งที่ 1

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 6 เป็นการติดตามผลการแก้ไข ปรับปรุงผืนผ้าขาม้าลายกาบบัว พบว่า กลุ่มผู้ผลิตได้มีการพัฒนาเพิ่มเติม โดยมีการเก็บขิดสลับลาย และขยายหน้าผ้าให้กว้างขึ้น ซึ่งมีความเหมาะสมสามารถผลิตเป็นสินค้าเข้าสู่ตลาดได้ ในการนี้ได้มีการหารือถึงแนวทางในการทดลองแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ตัวอย่าง โดยได้เลือกทดลองแปรรูปเป็นเสื้อเชิ้ตบุรุษ

การให้คำแนะนำปรึกษาในพื้นที่ ครั้งที่ 7 เป็นการลงพื้นที่เพื่อนำผ้าที่พัฒนาใหม่ไปทดลองแปรรูปเป็นเสื้อบุรุษ ซึ่งการแปรรูปได้มีการออกแบบจัดวางลายเสื้อให้น่าสนใจยิ่งขึ้น ในครั้งนี้ทางกลุ่มจะได้นำไปพัฒนาเป็นสินค้าต่อไป

รูปที่ 4.62 การแปรรูปผลิตภัณฑ์จากผ้าตาหม่องลายกาบบัว เป็นเสื้อเชิ้ตสำหรับบุรุษ

บทสรุปในการพัฒนาผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชนกลุ่มแม่บ้านทอผ้าและตัดเย็บชุมชน หมู่ 13

พบว่า จากเดิมที่เคยผลิตผ้าขาวม้า หรือที่นิยมเรียกว่า ผ้าตาหม่อง เป็นกลุ่มที่มีศักยภาพในการผลิตสูง ได้รับการยอมรับจากหลายหน่วยงาน มีเครือข่ายทั้งด้านการผลิตและการจำหน่าย แต่ปัญหาที่พบก็คือ กลุ่มยังไม่สามารถสร้างรายได้เท่าที่ควร ราคาผ้าที่ผลิตจำหน่ายหากเปรียบเทียบกับคุณภาพถือว่าอยู่ในระดับราคาที่ค่อนข้างต่ำ ในส่วนของความคิดเห็นของกลุ่มผู้ผลิตเห็นว่า ยังต้องการพัฒนาทักษะในการสร้างสรรค์ลายผ้าอีกมาก ดังนั้น ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์เชิงสร้างสรรค์จึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคนิคการสร้างลายและสีธรรมชาติก่อน จากนั้นจึงนำสู่การแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ โดยแนวทางในการพัฒนาลายผ้า คือ การนำลายผ้ากาบบัว ซึ่งเป็นลายผ้าเอกลักษณ์ของจังหวัดอุบลราชธานี มาใช้ในการต่อยอดและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์เดิม พร้อมนำลายชนิดที่ กลุ่มมีทักษะความสามารอยู่แล้วมาเสริมในบางส่วน of ผ้า ส่งผลให้เกิดผ้าลายใหม่สามารถแปรรูปได้หลากหลายยิ่งขึ้น ซึ่งแนวทางที่กลุ่มผู้ผลิตควรดำเนินการต่อไปนั้น ผู้วิจัย ได้ร่วมกับกลุ่มผู้ผลิตในการวางแผนงานในการดำเนินงานต่อไป ดังนี้

- 1) การประชาสัมพันธ์ ผลิตภัณฑ์ใหม่ออกสู่ตลาดในวิธีการต่างๆ เช่น การจัดทำแผ่นพับ การนำสินค้าไปจัดแสดงในงานมหกรรมสินค้าต่างๆ การเผยแพร่ทาง Website
- 2) การสร้างเครือข่ายในการนำสินค้าไปแปรรูปเป็นสินค้าต่างๆ เพื่อจัดจำหน่ายให้กับกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย เช่น ลูกค้าในวัยทำงาน ลูกค้าชาวต่างประเทศ หรือนักท่องเที่ยวต่างๆ
- 3) การสร้างแบรนด์ให้กับสินค้า โดยสร้างการยอมรับให้กับลูกค้าทั้งด้านคุณภาพและบริการ ในนาม ผ้าย้อมสีธรรมชาติ “ฝ้ายทอง”